

det drejer sig om en bolig for en funktionær, der skal være i stand til at føre et effektivt tilsyn med den virksomhed, han leder eller overvåger. Efter denne fortolkning af begrebet tjenestebolig er det ikke enhver arbejder- eller funktionærbolig, der omfattes af dette. Dette har medført, at industrivirksomheder ved indtrædende ledighed har måttet udleje deres arbejder- og funktionærboliger efter boliganvisningsudvalgets bestemmelse til personer, der ikke er tilknyttet vedkommende virksomhed, hvilket har kunnet være til gene for virksomheden, idet den under den herskende arbejds- og bolig-situation undertiden ikke har kunnet få den fornødne arbejdskraft, fordi der ikke har kunnet tilbydes de arbejdssøgende en lejlighed.

Ved højesteretsdom af 4. januar 1949 er imidlertid den af boligministeriet anlagte fortolkning af begrebet tjenestebolig blevet forkastet, idet højesteret finder, at dette begreb må betragtes som synonymt med det begreb, hvormed der opereres i lejelovens § 56, stk. 1, nr. 3. Der kunne herefter være spørgsmål om at formulere den omtalte lovbestemmelse således, at det blev udenfor enhver tvivl, at reglen skulle afgrænses i overensstemmelse med den af ministeriet anlagte fortolkning. I betragtning af, at denne fortolkning imidlertid indebærer mulighed for, at der sker afbræk i produktionen, og når henses til, at de forhold, der har medført, at ministeriet har håndhævet den strenge fortolkning af den pågældende bestemmelse, formentlig nu kan siges at gøre sig gældende med knap så betydelig en styrke som ved lovbestemmelsens givelse, har udvalget dog ment, at man ikke bør foretage nogen ændring, men akkviescere ved den omtalte højesteretsdom.

Ifølge lovforslagets § 154 kan kommunalbestyrelsen bestemme, at lejligheder, der hidtil helt har været benyttet til andet end beboelse, ved ledighed skal anmeldes og ikke uden samtykke fra kommunalbestyrelsen skal kunne tages i brug på anden måde end til beboelse. Denne bestemmelse er grund-

ejernes landsorganisation gået meget stærkt imod. Der peges på, at den kan medføre, at der bliver mangel på lokaler til sagførerkontorer, klinikker og konsultationslokaler, og at reglens betydning iøvrigt vil blive indskrænket derved, at de lokaler, der hidtil har været udnyttet til erhverv, som regel er alt for dyre til, at de kan udlejes som almindelige beboelseslejligheder.

Herudover kan det også fremhæves, at anvendelsen af denne bestemmelse kan komme til at virke ubillig over for den hidtidige lejer, der har benyttet lokalerne i sit erhverv. Skal f. eks. enken efter en sagfører afhænde forretningen, vil det under de nuværende forhold ofte blive yderst problematisk, hvad hun kan opnå i afståelsessum, dersom lejemålet om kontorlokalerne ikke følger med.

Udvalget foreslår derfor, at reglen begrænses til de tilfælde, hvor det ikke kan antages, at der knytter sig en betydelig erhvervsmæssig interesse til, at lejemålet ved afhændelse af en erhvervsvirksomhed kan overtages. Dette vil som regel ikke være tilfældet, dersom de pågældende lokaler alene anvendes til udstilling eller oplagsrum, hvorfor reglen foreslås indskrænket til at gælde lokaler, der anvendes til sådanne formål.

Udvalget har overvejet muligheden af i loven at indføre bestemmelser, der skulle sikre, at en vis del af de ledigblivende lejligheder bliver udlejet til enlige ægtepar eller unge, der ønsker at gifte sig. Det var tanken hermed at søge i nogen grad at afværge det uheldige forhold, at unge ægtepar i årevis er henvist til at bo hver for sig eller at være indlogeret hos en af ægtefællernes forældre, fordi alle ledige lejligheder uden hensyn til størrelsen forbeholdes familier med børn. Det er imidlertid overfor udvalget oplyst, at mange boliganvisningsudvalg i den senere tid er kommet ind på dels at forbeholde en vis del af lejlighederne i nybyggeriet for nygifte og dels også iøvrigt at tillade, at de meget små lejligheder udlejes til enlige ægtepar. Da det må erkendes, at et forsøg på